Lietas Nr. 123010615
Lietas arhīva Nr. 105AA-0024-16/9

SPRIEDUMS

Madonā 2016.gada 5. februārī

Vidzemes apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente E. Sudāre
tiesneses Dz. Apine un R. Liepiņa

izskatīja rakstveida procesā par **/pers. C/ saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[15] panta ceturtās daļas,** sakarā ar /pers. C/ aizstāvja zvērināta advokāta Valsts amatpersona apelācijas sūdzību par Madonas rajona tiesas 2015.gada 20.novembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

2015. gada 26.oktobrī Madonas rajona tiesā saņemta administratīvā pārkāpuma lieta, kurai pievienots administratīvā pārkāpuma protokols Nr. PC071698. Tas sastādīts 2015. gada 24. oktobrī par to, ka šajā datumā plkst. 17:04 Varakļānos, pa Miera ielu virzienā no Lubānas ielas uz Dārza ielu (uz garāžas kooperatīvu) /pers. C/ vadīja automašīnu OPEL VECTRA ar reģistrācijas Nr. /numurs/, atrodoties alkohola reibuma stāvoklī, kad ar mērierīci Alco Quant 6020 No 107232, kurš verificēts līdz 2016. gada 3. februārim, izelpā tika konstatēta minimālā alkohola koncentrācija 1.58 promiles. Līdz ar to izdarīts Ceļu satiksmes noteikumu 39.1.2. punkta pārkāpums un atbildība par to paredzēta Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[15] panta ceturtajā daļā.

Ar Madonas rajona tiesas 2015.gada 20.novembra spriedumu /pers. C/ atzīts par vainīgu Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[15] panta ceturtajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanā un sodīt ar administratīvo arestu uz 10 diennaktīm, naudas sodu 1300,00 *euro* apmērā, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 4 gadiem.

Sprieduma pamatots ar sekojošiem argumentiem.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2004.gada 29.jūnija noteikumu Nr.571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk - Ceļu satiksmes noteikumi) 39.1.2.punktu transportlīdzekļu vadītājiem, kuriem mehānisko transportlīdzekļu vadīšanas stāžs ir lielāks par diviem gadiem, aizliegts vadīt transportlīdzekli, ja alkohola koncentrācija asinīs pārsniedz 0,5 promiles. Par šāda pārkāpuma izdarīšanu transportlīdzekļa vadītājam paredzēta atbildība Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[15] panta ceturtajā daļā. Tātad - atbilstoši šīm tiesību normām lietas ietvaros nepieciešams noskaidrot, vai pie administratīvās atbildības saucamā persona ir vadījusi transportlīdzekli, atrodoties alkohola reibuma stāvoklī, kad izelpotā gaisa vai asins pārbaudē konstatētā alkohola koncentrācija asinīs pārsniedz 1,5 promiles.

Pie administratīvās atbildības saucamā persona noliedza, ka protokolā norādītajā laikā ir braucis ar savu automašīnu.

Pirmās instances tiesa norāda, ka kritiski vērtē pie administratīvās atbildības saucamā personas liecību, ka protokolā norādītajā laikā viņš nav braucis ar savu automašīnu, jo lietā esošie pierādījumi liecina par pretējo. Policijas fiksētajā videoierakstā ir redzams, kā policijas automašīna pēc apgriešanās iegriežas sānu ceļā, kurā kustībā priekšā atrodas viena braucoša automašīna (ieraksta laiks 17:04:30). Minētā automašīna veic ātru nogriešanās manevru pa labi (ieraksta laiks 17:04:32), iegriežoties ceļā starp garāžu rindām. Šī manevra rezultātā uz ceļa seguma ir pietiekami skaidri saskatāmas automašīnas atstātās pēdas (ieraksta laiks 17:04:36). Brīdī, kad policijas automašīna nogriežas tajā pašā vietā, uz ceļa, kurš turpinās cauri garāžu rindai, neviena cita braucoša automašīna vairs nav redzama un arī nekādas izteiktas automašīnas pēdas uz ceļa seguma nav saskatāmas. Lai gan saules atspulgs liedz šajā ierakstā identificēt blakus iebrauktā ceļa sliedei apstādinātās automašīnas marku un krāsu, tomēr ir maz ticams, ka policijas darbinieki notikuma brīdī būtu varējuši šajā ziņā būtiski kļūdīties. Bez tam pirmās instances tiesa norāda, ka ierakstā ir pietiekami skaidri redzams, ka policijas automašīnas apturēšanas brīdī priekšā stāvošās automašīnas vadītāja puses durvis tiek vērtas vaļā un no tās nekavējoties izkāpj vīrietis (ieraksta laiks 17:04:40 -17:04:46). /pers. C/ nenoliedza, ka tas ir viņš, taču apgalvoja, ka brīdī, kad piebraukusi policija, viņš darbojies pa savas mašīnas cimdu nodalījumu. Bijis pārsteigts, ieraugot policijas mašīnas piebraukšanu, tādēļ izkāpis no mašīnas, lai noskaidrotu, kas notiek. Pirmās instances tiesa norāda, ka šis apgalvojums ir apšaubāms no vairākiem aspektiem. Ņemot vērā, ka stāvošās automašīnas durvju vēršanās notiek faktiski vienlaicīgi ar policijas automašīnas apstāšanos, secināms, ka /pers. C/, kurš pēc viņa paša teiktā stāvošā automašīnā mierīgi veica darbošanos cimdu nodalījumā, aptuveni piecu sekunžu laikā faktiski vienlaicīgi ir fiksējis policijas piebraukšanu, strauji novērsies no uzsāktajām darbībām un pieņemot lēmumu izkāpt no mašīnas, to arī izdarījis (ieraksts laiks 17:04:41-17:04:46). Jāņem vērā, ka tajā brīdī minētā persona bija visai ievērojamā alkohola reibumā, ko apliecina gan alkometra izdrukas, gan arī policijas darbinieka privātā kārtā veiktais audioieraksts. Tas liek šaubīties par /pers. C/ spēju tādā ātrumā un veidā reaģēt uz policijas mašīnas piebraukšanu, no rimtas darbošanās pārslēdzoties uz aktīvu rīcību. Turklāt vadītāja došanās prom no automašīnas ir loģiskā pretrunā sniegtajam paskaidrojuma, ka redzot policijas mašīnas piebraukšanu, viņš novērsies no savām darbībām, lai noskaidrotu, kas noticis. Lai gan iepriekš minētais policijas darbinieka Jāņa Gļaudas izdarītais audioieraksts ir vērtējams vien kā netiešs pierādījums, tomēr arī laikā, kad tas ticis izdarīts, /pers. C/ nevienā brīdī un nekādā veidā nav mēģinājis policijas darbiniekiem skaidrot, ka viņa mašīna vienkārši stāv pie garāžas un viņš ar to nav braucis. Gluži pretēji - šajā sarunā visa cita starpā no šīs personas puses bija dzirdamas tādas frāzes, kas nepārprotami liecina, ka /pers. C/ ir braucis ar savu automašīnu. Tiesai nav arī nekāda pamata apšaubīt policijas darbinieka Jāņa Gļaudas sniegtās liecības patiesumu. Faktiski analogu rakstveida paskaidrojumu (13.1.1.) ir sniegusi

arī otra policijas darbiniece /pers. G/. Turklāt policijas darbinieka teiktais pilnā mērā atbilst citiem lietā pārbaudītajiem pierādījumiem - tas ir - gan videoierakstā redzamajiem apstākļiem, gan arī audioierakstā dzirdētajam. Bez tam abi ieraksti ir savstarpēji atbilstoši, jo ierakstītās sarunas saturs ir atbilstošs videoierakstā fiksētajām darbībām. Lietā neatrodas pierādījumi, kas liecinātu, ka /pers. G/ vai Jānim Gļaudam būtu kaut kāda personīga nepatika pret /pers. C/ vai cita veida motivācija sniegt nepatiesu informāciju par notikušo. Tikai tas apstāklis, ka policijas darbinieks, sniedzot liecības, nevarēja precīzi pateikt, kāda ir /pers. C/ automašīnas krāsa, tiesas ieskatā nav vērtējams kā pietiekami būtisks sniegtās liecības trūkums. Izsakot šo apgalvojumu tiek ņemts vērā, ka kopš šī atgadījuma līdz tiesas sēdei bija pagājušas jau 17 dienas, kuru laikā savu darba pienākumu ietvaros policijas darbinieks regulāri veic dažādu automašīnu apturēšanu un pārbaudi.

Ņemot vērā visus iepriekš minētos pierādījumus un to sakarā izteiktos apsvērumus, pirmās instances tiesa atzina par pietiekami pierādītu, ka protokolā minētajā laikā un vietā /pers. C/ vadīja tajā norādīto automašīnu.

Alkometra izdrukas un transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokols, kā arī videoierakstā redzamie apstākļi līdz ar audioierakstā fiksēto sarunu apstiprina, ka /pers. C/ izelpā atbilstoši veiktajiem mērījumiem konstatētas 1.67 promiles. Transportlīdzekļa vadītājs ir parakstījies gan alkometra izdrukās, gan arī pārbaudes protokolā un šī rādījuma pareizību neapstrīdēja arī tiesas sēdē. Ņemot vērā šo faktu un iepriekš izteikto atzinumu, ka /pers. C/ ir vadījis protokolā minēto automašīnu, atzīstams par pierādītu minētās personas vaina Ceļu satiksmes noteikumu 39.1.2.punktā paredzētā pārkāpuma izdarīšanā. Līdz ar to viņš ir saucams pie atbilstošas administratīvās atbildības.

Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 32.pantam, nosakot sodu, tiek ņemts vērā pārkāpuma raksturs, pārkāpēja personība, vainas pakāpe, mantiskais stāvoklis.

Pirmās instances tiesa norādījusi, ka Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 34.pantā minētie atbildību pastiprinošie apstākļi nav konstatējami, taču nepastāv arī šī paša likuma 33. pantā paredzētie atbildību mīkstinošie apstākļi. Tādējādi, par izdarīto pārkāpumu minētajai personai nav pamata piemērot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[15] panta ceturtajā daļā paredzētās minimālās soda sankcijas un ir nosakāms bargāks naudas sods.

Par Madonas rajona tiesas 2015.gada 20.novembra spriedumu /pers. C/ aizstāvis zvērināts advokāts Valsts amatpersona iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt Madonas rajona tiesas spriedumu.

Apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka pirmās instances tiesa, pretēji LAPK 288[6].panta noteikumiem, izskatot lietu, pierādījumus ir vērtējusi tendenciozi, kā arī, uz savu iniciatīvu ir pieņēmusi lietā un vērtējusi privātajā mobilajā telefonā izdarītu audio ierakstu.

Minētajā lietā kā liecinieks tika nopratināts policijas darbinieks Jānis Gļauda, kurš tiesas sēdē tiesai arī piestādīja savā mobilajā telefonā izdarītu audio ierakstu, kurā dzirdama tikai daļa no savstarpējās sarunas starp viņu un /pers. C/ atrodoties pie pēdējam piederošās garāžas. Bez tam, lietas materiālos atrodas arī minētās ceļu policijas ekipāžas automašīnas videoierakst no notikuma vietas.

Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tiesa, analizējot uzskaitītos pierādījumus, tos savā spriedumā atspoguļo nepilnīgi, bet secinājumus par tajos esošajiem faktiem izdara nepamatoti tendenciozi, proti, tiesa atreferējot video ierakstu norāda - "Policijas fiksētajā videoierakstā ir redzams, kā policijas automašīna pēc apgriešanās iegriežas sānu ceļā, kurā kustības priekšā atrodas viena braucoša automašīna (ieraksta laiks 17:04:30)", lai gan pēc policijas automašīnas apgriešanās manevra, video ierakstā nav redzama neviena automašīna, kura būtu nogriezušies šajā sānu ceļā, līdz ar ko, gan policijas darbinieku, gan tiesas secinājums par to, ka šajā sānu ceļā redzamā automašīna ir tieši tā, kura brauca bez iedegtajiem gaismas lukturiem pa Miera ielu, ir nekas vairāk kā pieņēmums.

Apelācijas sūdzības iesniedzējs vērš uzmanību, ka tiesa arī turpmākajos videoieraksta analīzes secinājumos par automašīnas identificēšanu norāda - "Minētā automašīna veic ātru nogriešanās manevru pa labi, iegriežoties ceļā starp garāžu rindām. Šī manevra rezultātā uz ceļa seguma ir pietiekami skaidri redzamas automašīnas atstātās pēdas. Brīdī, kad policijas automašīna nogriežas tajā pašā vietā, uz ceļa, kurš turpinās cauri garāžu rindai, neviena cita automašīna vairs nav redzama un arī nekādas izteiktas automašīnas pēdas uz ceļa seguma nav redzamas.", taču pēdas uz ceļa seguma, ko atstāja ierakstā redzamā automašīna, ir automašīnas sānslīdes rezultātā radītās pēdas, līdz ar ko turpinot kustību, tikai likumsakarīgi, ka uz ceļa seguma izteiktu braukšanas pēdu vairs nebūs, bez tam, šīs redzamās automašīnas kustības ātrums ir ievērojami liels, bet garāžu rindu garums līdz nākamajam pagriezienam ir aptuveni 50 metri, kuru šķērsošana prasa tikai dažas sekundes. Bez tam, vērojot video ierakstu, nepārprotami ir redzams, ka sānslīdes pēdu trajektorija ir pilnīgi atšķirīga no tās vietas, kur atradās /pers. C/ piederošā automašīna.

Apelācijas sūdzības iesniedzējs norāda, ka arī tiesas secinājums - "Turklāt ierakstā ir pietiekami skaidri redzams, ka policijas automašīnas apturēšanas brīdī priekšā stāvošās automašīnas vadītāja puses durvis tiek vērtas vaļā un no tās nekavējoties izkāpj vīrietis. ", ir nepareizs, jo video ierakstā ir skaidri redzams, ka minētās automašīnas durvis jau ir vaļā, kad piebrauca policijas darbinieki.

Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka arī analizējot policijas darbinieka Jāņa Gļauda liecību pretrunas starp lietā konstatētajiem faktiem, tiesa izdara nepārprotami tendenciozus secinājumus - "Tikai tas apstāklis, ka policijas darbinieks, sniedzot liecības, nevarēja precīzi pateikt, kāda ir /pers. C/ automašīnas krāsa, tiesas ieskatā nav vērtējams kā pietiekami būtisks sniegtās liecības trūkums. Izskatot šo apgalvojumu tiek ņemts vērā, ka kopš šī atgadījuma līdz tiesas sēdei bija pagājušas jau 17 dienas, kuru laikā savu darba pienākumu ietvaros policijas darbinieks regulāri veic dažādu automašīnu apturēšanu un pārbaudi." Šāds tiesas secinājums neiztur kritiku, jo liecinieks nevis nevarēja pateikt /pers. C/ automašīnai krāsu, bet gan apgalvoja, ka tā ir zila, lai gan tā bija zaļa. Tāpat neobjektīvs ir tiesas apgalvojums, ka policijas darbiniekam 17 dienas ir pārāk ilgs laiks, lai paturētu prāta aizturētās automašīnas krāsu, lai gan, liecinieks tiesas sēdē pietiekoši sīki atreferēja notikuma gaitu, atceroties pat faktus, ka dzenoties pakaļ pa garāžu teritoriju, kas ilga burtiski dažas sekundes, netālu esot staigājuši cilvēki ar suni un bērni spēlējušies smilškastē.

Motīvu daļa

Apgabaltiesa, novērtējusi apelācijas sūdzības motīvus un pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedums atstājams negrozīts, bet /pers. C/ aizstāvja zvērināta advokāta Valsts amatpersona apelācijas sūdzība noraidāma.

Apelācijas instancē iesniegtā sūdzība, saskaņā ar Latvijas APK 289.[21] panta otro daļu, tika izskatīta rakstveida procesā.

Atbilstoši LAPK 289.[22] panta pirmajai daļai, apelācijas instances tiesa taisa nolēmumu administratīvā pārkāpuma lietā atbilstoši šā kodeksa divdesmit trešās "a" nodaļas prasībām.

Atbilstoši LAPK 289.[13] panta trešajai daļai, ja tiesnesis, izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams. Tāpat arī, atbilstoši LAPK 286.[15] panta astotajai daļai, ja tiesnesis, izskatot blakus sūdzību, atzīst, ka pirmās instances tiesas lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, viņš par blakus sūdzību pieņemtā lēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas pirmās instances tiesas vai tiesneša nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Tiesas kolēģija uzskata, ka pēc analoģijas minētās tiesību normas ir piemērojamas, arī izskatot apelācijas sūdzību par pirmās instances tiesas

spriedumu.

Tiesas kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesas spriedumā konstatētie faktiskie un tiesiskie apstākļi, uz tiem balstītie secinājumi ir pareizi un pirmās instances tiesas spriedumā sniegtais pamatojums ir pilnībā pietiekams, līdz ar to tiesas kolēģija, pamatojoties uz norādītajām tiesību normām, pievienojas pirmās instances tiesas sprieduma motivācijai un atkārtoti to nenorāda.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 272.pantā noteikts, ka izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši vai pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Apelācijas instances tiesa apelācijas sūdzībā minētos argumentus vērtē kā nepamatotus.

Administratīvā procesa likuma 154.panta pirmā daļa noteic, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem. No šīs tiesību normas izriet, ka tiesai savi secinājumi jāizdara tikai pēc tam, kad pierādījumi ir vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudīti *(sk., piemēram, Senāta 2005.gada 5.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-73/2005 13.punktu, 2009.gada 26.februāra sprieduma lietā Nr.SKA-18/2009 9.punktu).* Savukārt Administratīvā procesa likuma 154.panta trešā daļa uzliek tiesai pienākumu norādīt, kāpēc tā vienam pierādījumam devusi priekšroku salīdzinājumā ar citu pierādījumu un atzinusi vienu faktu par pierādītu, bet citu – par nepierādītu. Tiesai jāpamato spriedums ar tiem pierādījumiem, par kuru ticamību tiesa ir pārliecināta. Ja tiesa noraida kādu pierādījumu, jo nepiešķir tam ticamību, tiesai jāpamato, kādēļ tiesa tā uzskata *(sk., piemēram, Senāta 2008.gada 13.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-493/2008 7.punktu).*

Apelācijas instances tiesa secina, ka pirmās instances tiesa ir pārbaudījusi un novērtējusi lietā esošos pierādījumus (tostarp administratīvā pārkāpuma protokolu, nopratināto liecinieku liecības, kā arī /pers. C/ paskaidrojumus) un spriedumā, atbilstoši Administratīvā procesa likuma 154.panta prasībām, pamatojusi savus secinājumus par to, ka /pers. C/ ir izdarījis Ceļu satiksmes noteikumu 39.1.2. punkta pārkāpumu un līdz ar to saucams pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{15} panta ceturtās daļas.

Kā nepamatota vērtējama norāde apelācijas sūdzībā, ka pirmās instances tiesa uz savu iniciatīvu ir pieņēmusi lietā un vērtējusi privātajā mobilajā telefonā izdarītu audio ierakstu, jo pirmās instances tiesa ir tikai kā netiešu pierādījumu minējusi liecinieka J.Gļaudas mobilajā telefonā veikto audioierakstu, norādot, ka šis ieraksts sakrīt ar pārējiem pierādījumiem lietā un līdz ar to papildina tos. Minētais ieraksts nav kalpojis kā vienīgais pamatojums /pers. C/ vainas konstatēšanai.

Nav pamatota norāde apelācijas sūdzībā par to, ka video ierakstā nav redzama neviena automašīna, kura būtu nogriezusies sānu ceļā, līdz ar ko, gan policijas darbinieku, gan tiesas secinājums par to, ka šajā sānu ceļā redzamā automašīna ir tieši tā, kura brauca bez iedegtajiem gaismas lukturiem pa Miera ielu, ir pieņēmums.

Neskatoties uz to, ka videoierakstā nav redzama automašīna, kas būtu iegriezusies sānu ceļā uz garāžām, videoierakstā nepārprotami ir redzama kustībā esoša automašīna pa ceļu starp garāžu rindām, kura iegriežas pa labi ejā starp garāžām, kurai sekojot policijas automašīna dažu sekunžu laikā apstājas pirms šīs automašīnas un neviena cita automašīna šajā ejā starp garāžām tajā brīdi neatrodas. No minētā nepārprotami ir izdarāms secinājums, ka /pers. C/ vadīja automašīnu, pirms pie tās piebrauca policijas darbinieki. Bez tam /pers. C/ pie administratīvās atbildības netiek saukts par to, ka būtu vadījis transporta līdzekli bez iedegtām tuvajām gaismām.

Apelācijas sūdzībā norādītais, ka video ierakstā ir skaidri redzams, ka minētās automašīnas durvis jau ir vaļā, kad piebrauca policijas darbinieki, tiesas kolēģijas ieskatā nav vērtējams kā nozīmīgs apstāklis, jo, kā redzams no videoieraksta, policijas automašīna seko kustībā esošai automašīnai pa ceļu starp garāžu rindām, kura iegriežas pa labi ejā starp garāžām un, kā redzams no ieraksta, neviena cita automašīna šajā ejā starp garāžām tajā brīdi neatrodas. Ierakstā redzams, ka /pers. C/ automašīnas durvis veras vaļā, bet nevis jau ir atvērtas. Līdz ar to kā nepamatots vērtējams /pers. C/ arguments, ka viņš ar savu automašīnu pirms policijas mašīnas piebraukšanas, nav braucis.

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta praksē ir atzīts, ka tiesai ir jātulko šaubas par labu privātpersonai tikai tad, ja, novērtējot visus lietā esošos pierādījumus, tiesa nevar nonākt pie pārliecības par personas vainu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā (sk, piemēram, Senāta 2007.gada 18.septembra spriedums lietā Nr.SKA-395/2007 14.punkts, Senāta 2007.gada 22.februāra spriedums lietā Nr.SKA-52/2007, Senāta 2007.gada 24.maija spriedums lietā Nr.SKA-219/2007 17.punkts, 2008.gada 13.novembra spriedums lietā Nr.SKA-493/2008 14.punkts). Konkrētajā gadījumā pirmās instances tiesai, novērtējot lietā esošos pierādījumus, neradās šaubas par to, ka /pers. C/ vadījis automašīnu. ~Sādas šaubas nerodas arī apelācijas instances tiesai.

Kā pamats /pers. C/ vainas konstatēšanai apelācijas instances tiesas ieskatā ir policijas darbinieka J. Gļaudas liecības. Izvērtējot lietas materiālus tiesu kolēģija nesaskatīja tajā ziņas, kas ļautu apšaubīt policijas darbinieka profesionalitāti objektivitāti vai ieinteresētību nepamatoti saukt pie atbildības tieši /pers. C/.

Judikatūrā ir atzīts, ka policistu liecības un paskaidrojumi nav absolūti ticami un apstrīdami, tomēr tiem ir augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policists sniedzis nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi. Šāds viedoklis izteikts arī juridiskajā literatūrā (sk.: Litvins G., Āperāne K. Administratīvā pārkāpuma lietvedība ceļu satiksmē, -Sabiedriskās politikas centrs Providus, 20JO, 37.lpp., www.providits.lv). Tiesai nav iesniegts neviens pierādījums, kas norādītu, ka policijas darbinieki būtu neobjektīvi vai personiski ieinteresēti, vai nekompetenti administratīvā pārkāpuma konstatēšanā.

Līdz ar to tiesas kolēģija apelācijas sūdzībā minētos argumentus vērtē kā nepamatotus.

Rezolutīvā daļa.

Pamatojoties uz minēto un saskaņā ar Latvijas APK 289.^{22} pantu Vidzemes apgabaltiesa

nosprieda:

Madonas rajona tiesas 2015.gada 20. novembra spriedumu administratīvā pārkāpuma lietā Nr. 123010615, ar kuru pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{15} panta ceturtās daļas saukts /pers. C/, personas kods /personas kods/, **atstāt negrozītu, /pers. C/ aizstāvja zvērināta advokāta Valsts amatpersona apelācijas sūdzību noraidīt.**

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Spriedums sastādīts 2016.gada 5. februārī.

Tiesnese referente E. Sudāre

Tiesneses Dz. Apine

R. Liepiņa